59e jaargang. — No 64.65

Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden.

Zaterdag, 12 Augustus 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Colléc**, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

Katholieken, allen naar Leuven op 27 Augustus.

EERSTE BLAD

Betooging Schollaert

Leuven, 27 Oogst 1911.

DE STUDENTEN TE LEUVEN.

De katholieke studenten van geheel België zullen aan de betooging deel nemen.

Om 10 1/2 ure, zullen twee belangrijke vergaderingen gehouden worden, eene voor de Vlamingen, in het Gestlicht van het H. Hart, Naamsche steenweg, te Héverlée ; eene voor de Walen in het Studentenhuis, Vaartstraat, Leuven.

De Vlamingen alleen zullen ten getalle van 2000 opkomen.

Sprekers in de eerste vergadering zullen zijn : HH. SCHOLLAERT, HELLEPUTTE, E. P. BUTTEN en volksvertegenwoordiger Frans VAN CAUWELAERT.

In de waalsche vergadering zullen spreken : HH. SCHOLLAERT, JORIS HELLEPUTTE, gewezen ministers, Maurice PIRMEZ, volksvertegenwoordiger, baron ORBAN DE XIVRY, senator.

De studenten der Leuvensche Hoogeschool worden dringend verzocht dienst te willen doen als kommissarissen. Deze zullen daags voor de betooging te Leuven bijeenkomen, om er eene voorbereidende vergadering bij te wonen, welke zal gehouden worden op Zaterdag 26 Augustus, om 20 u., in den Katholieken Kring, Thiensche straat, 62.

NIEUWE TOETREDINGEN.

Talrijke toetredingen komen voort durend aan het komiteit toe ; laatst nog heeft het allerbeste tijdingen gekregen uit West-Vlaanderen en Limburg, waaruit belangrijke deelnemingen worden toegezegd.

DE JONGE WACHTEN.

M. Maurice PIRMEZ, voorzitter van het Verbond der Jonge Wachten, maakt in een bijzonder rondschrijven van heden, een beroep op de Jonge Wachten van gansch het land om hen aan te zetten voltallig de betooging bij te wonen.

VERGADERINGEN VAN DE AFDEELINGEN.

Buiten de groote studentenvergaderingen, zullen er om 10 1/2 ure verscheidene andere vergaderingen plaats hebben.

De *Derde-Ordelingen* zullen op dezelfde uur twee verschillende vergaderingen houden, de eene voor de Walen, de andere voor de Vlamingen. De HH. Kurth, Van Cauwelaert, Vliebergh, Briffaut, Defourny, Nobels en Sinzot zullen er als sprekers optreden.

De jongelingen der *Patronaten* zullen de HH. De Hasque en Karl Hanquet hooren.

De HH. De Munnynck en Karel Beyaert zullen voor de *Xaverianen* in het Gildenhuis het woord voeren.

De *Vlamingen* die voor 10 1/2 ure te Leuven zullen aankomen en op geen der afdeelingsvergaderingen uitgenoodigd zijn, zullen zich naar de Beriotzaal begeven, en de *Walen* in het gestlicht der EE. PP. Josephieten.

Op die algemeene vergaderingen der Walen en der Vlamingen, alsook 's namiddags op de Volksplaats, na de betooging, zullen de volgende Heeren als sprekers optreden : André, Bellefroid, Braun, Bruyninck, De Bue, de Lantsheere, Delporte, de Mévius, Fieullien, Gabriel, Hanotiau, Harmignie, Henderikx, Hoyois, Huyshauwers, Mabille, Marcq, Passelecq, Pirmez, Poncelet, Ramaekers, Van Hecke, Van Overbergh, Verhaegen, enz.

REISKAARTEN.

Het Beheer der Staatsspoorwegen heeft voor het bekomen van reiskaarten voor Maatschappijen de gewone formaliteiten opgeheven voor de betooging van 27 Oogst aanstaande. Het volstaat namelijk een aanvraag op gewoon papier op te stellen en het bij den Statieoverste aan te bieden. Als voorbeeld diene volgend formulier :

« Ondergeteekende....., inrichter der betooging van 27 Oogst 1911, verzoekt den heer Statieoverste te....., hem tegen betaling..... reiskaarten, heen en terug naar Leuven, af te leveren.

...., den ... Oogst 1911. »

***

Volksbond St-Maternus.

Men schrijft ons uit Leuven, dat de oproep door de Katholieken gedaan, overal den grootsten geestdrift heeft opgewekt, en dat uit alle hoeken van het land talrijke bijtredingen worden ingezonden.

Wij raden de leden van den Volksbond dringend aan in groot getal aan deze betooging, ingericht ter eere van M. Schollaert, de ontwerper der schoolwet, die de vrijheid en de gelijkheid der familievaders waarborgden.

Terwijl onze tegenstrevers van alle slach en alle soort samenspannen onder den kreet van

Weg met de kloosters !

en eene straatbetooging te Brussel inrichten om tegen het schoolwetsontwerp te protesteeren, is het de plicht van alle oprechte katholieken zich onder het katholiek vaandel te scharen, rond onze hoofdmannen, om hulde te komen brengen aan M. Schollaert, welke schoolvrede door rechtvaardigheid en vrijheid in ons land wilde doen heerschen.

Allen dus naar Leuven met ontplooide banrieren !

Allen dus ingeschreven in het lokaal van den Volksbond, bij M. Pierre Moens.

Prijs der reiskaart heen en weer : fr. 2,45.

De leden der andere katholieke maatschappijen der stad, welke verlangen deel te nemen aan de betooging van 27 Augustus, kunnen zich insgelijks in den Volksbond laten inschrijven.

Liederen voor den stoet van 15 Augustus.

De socialistische bladen deelen den tekst mee der liederen die in den stoet van 15 Augustus te Brussel zullen gezongen worden.

Ten behoeve der liberalen die mee doen, deelen wij er een paar van mee.

Vooruit geeft ze op voor de Vlaamsche deelnemers.

Op de zangwijze van Gevaerts *Arteveldelied* gaat er gezongen worden :

Wat kan paap (priester) en tiran (koning) doen [verdwijnen ?
Het stemrecht !
Wat is voor hen een der grootste pijnen !?!
Het stemrecht !
Dus vooruit voor dit recht !
Maar blijft steeds aan 't roode vaandel gehecht !
Wat kan paap en tiran doen verdwijnen ?
Het stemrecht !

Aan ons straks uwe kerk en kasteelen ! (*ze zijn tegen den godsdienst niet !*)
En 't stemrecht !
Wat kan slechts onze wonden nog heelen !?!
Het stemrecht !
Dus vooruit voor dit recht !
Maar blijft steeds aan 't roode vaandel gehecht !
Aan ons straks uwe kerk en kasteelen !
En 't stemrecht !

Het *Journal de Bruxelles* deelt de Fransche zangen mee en begint met de *Internationale*, waarvan het volgende vers vooral door de liberale nijveraars zal gezongen worden :

Hideux dans leur apothéose,
Les rois de la mine et du rail
On t'a jamais fait autre chose
Que de dédaigner le travail ?
Dans les coffres-forts de la bande
Ce qu'il a créé s'est fondu.
En décrétant qu'on le lui rende,
Le peuple ne veut que son dû.

De Tongersche liberale bladen zouden toch die teksten moeten meedeelen ten behoeve van onze liberale kopstukken.

M. Arckens heeft ons den volgenden brief gestuurd :

Tongeren, den 10 Augustus 1911.

Heer Uitgever van den *Postrijder*,

Gewoon zijnde te antwoorden zoodra als mijn naam in een weekblad voorkomt (voor zooveel dit weekblad achtingswaardig is), houd ik erkan u het volgende te schrijven wegens het artikel dat verleden zaterdag op uwe 1ste bladzijde is verschenen.

Gij verwijt mij dat ik mijne zonen in het koshuis van het Seminarie van S' Truiden geplaatst heb, « *terwijl ik aan den werkman, aan den arme eene vrijheid wil ontnemen, waarvan ik de eerste ben om er nut uit te trekken. Voor hen die onbemiddeld zijn, de verplichtende school, voor hen de scholen zonder God.* »

Indien mijne zonen hunne studiën te Sint-Truiden voleindigd hebben, dan was zulks uit persoonlijke beweegredenen ; en het is met spijt dat ik dergelijke beslissing heb moeten nemen.

Wat het onderricht in ons Koninklijk Atheneum betreft, dit zou niet beter kunnen zijn en het mag den katholieke ouders alle waarborg aanbieden, wijl het godsdienstig onderwijs erin gegeven wordt en daar meest alle leeraars katholieken zijn. Ik heb daar mijne studiën gedaan, evenals vele kopstukken der klerikale partij.

Het is ook zoo aangelegen in de lagere scholen. Is dang u overigens uit mij *in heel Limburg eene enkele wereldsche of leeke school zonder God* te kunnen aanhalen.

Is zulks voor u nog niet voldoende ?

Wat wilt gij nog meer ?

Gij tracht uwe lezers leugens wijs te maken en hun appelen voor citroenen te verkoopen.

Gelief, Heer Uitgever, dezen brief in uw nummer van zaterdag, 12de Oogst, op te nemen, op dezelfde plaats van het artikel waarin gij mij bedoeld hebt, en aanvaard mijne beste groeten.

JULES ARCKENS.

***

Eerst en vooral houden wij er aan M. Arckens te bedanken dat hij ons blad als achtingswaardig aanziet.

M. Arckens wil niet hooren spreken van het onnutig (Zonder God) onderwijs. Hij wil er niet van, noch voor zijne zonen, noch voor hen die onbemiddeld zijn. Ziedaar eene verklaring die wij met genoegen aanstippen ; zij bewijst dat men somtijds in de liberale partij nog oualhankelijk mag wezen zelfs als men zich tot eenen politieken tegenstrijder wendt. Dat is schoon.

Maar waarom spant dan de liberale partij al zijne krachten bijeen wanneer het katholiek bestuur een weisvoorstel neerlegt dat de vrijheid van den huisvader waarborgt ? Waarom durft de partij van M. Arckens Schollaert's voorstel zelfs niet bespreken ? Waarom zouden zijne zonen naar het klein Seminarie gestuurd heeft, het recht niet hebben door hunne kinderen de vrije school laten bij te wonen ?

Daarop verwachten wij een antwoord.

M. Arckens wijst er op dat het onderwijs van den Godsdienst in het programma der leergangen van ons Koninklijk Atheneum ingeschreven is.

Daar heeft nooit iemand aan getwijfelt ! Dat zou er nog aan ontbreken. In onze officieele scholen zou men zelfs een of twee uren per week de principeen van den katholieken godsdienst door de groote meerderheid van het land aanzien als hoofdzakelijk voor een goed onderwijs, nie aanleeren !

Dat zou 't sterk zijn.

M. Arckens poetst er nogthans over. Men zou zeggen dat hij het tegenovergestelde als heel natuurlijk aanziet ?

Wat betreft de *persoonlijke beweegredenen* die M. Arckens bezield hebben met het onderwijs van het klein Seminarie te verkiezen aan een ander onderwijs hetzij *wereldsch of leek*, dat gaat ons niet aan en wij hebben er niet over te oordeelen. — Hetgeen wij hem nochthans hou den te zeggen is dat wij *nooit of nooit* M. Arckens hebben *willen verwijten zijne zonen in het koshuis van het Seminarie van Sint-Truiden geplaats te hebben.*

Integendeel wij wenschen hem daar over geluk. Hij heeft willen toonen dat hij den godsdienst als grondslag aanzag voor al de studieën en 't is daarom dat hij het katholiek vrij onderwijs, aan het officiel verkoos.

Nog eens deelen wij de gedachten van M. Arckens.

Veronderstellen wij een oogenklik — men kan zich soms onmogelijke zaken inbeelden — dat M. Arckens gekozen liberaal senator, aan de zijden van degenen die — A bas la Calotte en Weg met de Kloosters schreeuwen, had moeten plaats nemen. Wij vragen het u lezers, zou M. Arckens daar op zijne plaats geweest zijn ? Neen niet waar.

Het Limbursch kiezerskorps heeft hem zulke belachelijke houding willen sparen. De kiezers hebben groot gelijk gehad.

SLAPELOOSHEID.

Bericht aan onze lezers.

Aan onze lezers die bij deze groote hitte niet gemakkelijk inslapen, raden wij aan het *kernachtig (?!) artikel*, dat M. Voncken ons per aanbevolen brief liet geworden, in onze fransche uitgave « Courrier du Limbourg » te lezen.

Het uitwerksel is gewaarborgd !
Het beproeven is het aannemen !

BUITENLAND.

Nederland

EEN OUDE MISDAAD. — Tien jaar geleden werd te Wapserveen een man vermoord ; noch het lijk, noch de dader werd gevonden. Het echtpaar Grunewold, te Wapserveen, indertijd reeds verdacht van den moord, kreeg gisteren ruzie, waarbij de vrouw den man van het zoolang geleden misdrijf beschuldigde. Beiden werden in hechtenis genomen en naar Assen overgebracht. Het geraamte van den vermoorde is thans gevonden, diep in den grond, op 20 met. afstand van het huis van Grunewold.

Duitschland

OVERGROOTE KRACH. — Men meldt dat het tekort van de Niederdeutsche Bank op dit oogenblik 101 millioen mark bedragt. De curators hebben tot nu toe nog maar 21 millioen schuldvorderingen aanvaard.

Het actief zal niet hoeger geraken, zelfs in de beste voorwaarden, dan 41/2 millioen mark.

— KETEL ONTPLOFT — Dooden en gewonden — Deden morgen om zeven ure is de ketel gesprongen van de stoomboot « Gutenberg », behoorende aan de Duitsche reederij van Keulen en Dusseldorf. Het ongelok gebeurde juist voor de alvaart aan de Prins Hendrikkade. De ketel werd een 30 meters ver weggeslingerd. Er is veel schade aan de omliggende gebouwen. Tot 12 ure 's middags had men drie dooden gevonden, een stuurman, een stoker en een matroos. Meerdere personen worden nog vermist. Er zijn nog verschillende gekwetsten onder de passagiers. Het schip was eerst twee jaar oud.

DE DROOGTE. — Men meldt uit Berlijn :

Het water in de Elbe staat nu zoo laag als men ooit te voren waargenomen heeft. Woensdag morgend stond het 2 centimeters lager dan de laagste stand in 1904. De Saksisch-Boheemsche scheepvaartmaatschappij, die het verkeer tot nu toe, zijnde ook onder groote moeilijkheden, gaande had gehouden, heeft den dienst moeten staken.

BOSCHBRAND. — De bosschen bij Liebert Wolkwitz, die het eigendom zijn van de Leipzger universiteit, staan in brand. Men vreest dat de bosschen geheel verloren zijn.

Frankrijk

STOUTMOEDIGE AFTROGGELARIJEN — De Parijzer policie zoekt den 42-jarigen Alfred M., op, die in de rue Tiquetonne een bureel geopend had voor het verzenden van pakgoed in den omtrek van Parijs.

e man eigende zich maar gewoonweg de pakjes van waarde toe. Bovendien nam hij bedienden aan, die hij eene borgtocht van 100 fr. betalen deed. De pas aangeworvene werden een paar dagen nadien, onder een of ander voorwendsel, aan de deur gewalst ; aldus maakte hij meer dan veertig slachtoffers, die nooit meer een cent van hun borgtocht terug zagen.

Tot hiertoe gewerden er reeds vier honderd klachten bij het parket, ten laste van den kerel.

— DE CHOLERA — Uit Marseille wordt gemeld aan de Parijsche « Matin : » Sedert zondag heeft men 27 gevallen van cholera vastgesteld, waarvan 12 met den dood eindigden. Gisteren avond in minder dan een uur, deden er zich acht gevallen voor in de vrouwenafdeeling. Doktor Salambini wordt heden verwacht om de proefnemingen met zijn serum te besturen. Sedert zondag mag niemand meer 't gesticht verlaten.

SCHRIKKELIJK ONGELUK TE FIVES. — Maandag namiddag had in een huis der Pieter de Grootestraat, n° 236, waarvan het eerste verdiep bewoond is door de echtgenooten Schietgate, een schrikkelijk drama plaats.

Henri Schietgate, 46 jaar, ajusteerder, was vijf jaar geleden in den echt getreden met Eliza Van Heeke, dan 48 jaar oud. Hevige tooneelen hadden dikwijls plaats ; maandag avond rond 5 1/2 ure, keerde de man huiswaarts en nauwelijks op zijne kamer of er ontstond wederom twist.

Rond 6 1/4 ure hoorden de geburen eenskloppen om hulp roepen, sprongen het huis binnen en zagen de vrouw beneden aan de trap op de vloersteenen liggen met gebroken schedel. De woestaard had zijne wederhelft van al de trappen geworpen. Een geneesheer ontboden, kon slechts de dood vaststellen.

De policie drong de kamer binnen en vond den moordenaar weenende op eenen stoel zitten ; hij verklaarde dat hij onder den invloed van eene hevige gramschap zijne vrouw eenen stamp had gegeven, waardoor zij van de trappen rolde, doch geenszins het inzicht had haar te dooden.

Hij werd aangehouden en in het gevang opgesloten. Dinsdag morgend werd Schietgate ter beschikking van het parket van Rijsel gesteld.

Zwitserland

POEIERMAGAZIJN ONTPLOFT. — Uit Zürich wordt aan de « Lokal Anzeiger » gemeld, dat in den afgeloopen nacht, in Oberriet, in het Rijndal, in de nabijheid van de Zwitsersche grens ten gevolge van brandstichting, een poeiermagazijn in de lucht gevlogen is. Het magazijn bevatte 18 vaten dynamiet en 19 vaten buskruit. In Oberriet is een groot aantal huizen beschadigd. In de kerk werden kostbare vensters vernield.

Ook in Montlingen en Kobloch zijn huizen beschadigd.

De schok werd tot op een afstand van 20 kilometers gehoord.

Italië

DE TOESTAND VAN Z. H. DEN PAUS. — Na een rustigen nacht was Pius X gisteren morgend wat verlicht. Z. H. heeft geen koorts, naar men zegt, maar zijn knie is door de jicht gezwollen. De stemming is goed. Z.H. heeft het verlangen uitgedrukt om op te staan.

De « Tribuna » zegt dat men in het Vatikaan

DE
blauwe Lagune

6de vervolg

De kerel in den boeg van de barkas antwoordde met een vloed van de gemeenste scheldwoorden, alsof iemand hem de doode lijkste beleediging had toegevoegd door hem een beetje water te vragen.

— Geef ons wat ! herhaalde de stem van den stuurman.

— Loop naar de.... En scheldwoorden, nog meer, uit de barkas.

Dan zullen we 't komen halen !

Het woord was nauwelijks uitgesproken, of de mannen in de sloep kwamen de bedreiging tot uitvoering brengen.

Maar de strijd was te ongelijk. De sloep zoo volgekroopt, dat men de handen nauwelijks roeeren kon ; en die van de barkas hadden meerderheid. Zij hadden ook meer ruimte om zich te bewegen, en zij sloegen er mee de riemen op los. Het gevecht duurde dus niet lang. Weldra moest de sloep afdeinzen. De helft van hare bemanning had bebloede koppen of builen als vuisten zoo groot, en twee lagen er bewusteloos geslagen. Van enteren kwam daarna niet meer in. Maar de dorst was er niet geringer op geworden, noch in de sloep, noch in de barkas.

— o —

Het was tegen zonsondergang, den volgenden dag. De barkas lag stil. De laatste druppel water was acht uren tevoren uitgeleeld.

De sloep, als een ijselijk spookset, had den ganschen dag de barkas vervolgd, bedelende om water, waar geen water was. Het was eene vaart geweest, zooals men zich er eene verbeelden kon in de vuurpoel van de hel.

De mannen in de barkas, stom en dreigend gedrukt door een besef van miszaad gemarteld door dorst en gekoterd door de stammen die haar om water smeekten, roerden enkel nog wanneer de andere boot trachtte te naderen.

Al en toe, plotsling alsof door eenzelfden aanmaning geureven, schreeuwden ze allen te gelijk : Wij hebben niks ! Wij hebben zelf niks !

Maar de sloep wilde het niet gelooven. Vergeefs sleepte men in de barkas 't roometje omhoog, met het spongat naar beneden, om te toonen dat het ledig was. De half waanzinige schepsels in de sloep hadden zich in het hoofd gezet dat hunne kameraden hun de verkwikking ontheelden, die niet meer bestond.

Toen eindelijk de *Arago*, een walvischvanger de schipbreukelingen in het oog kreeg, waren de opvarenden van den barkas nog in leven — maar uitte er van water kraakzinnig. Van de sloep echter werd niemand gered — niet één.

— o —

— Kinders ? schreeuwde Paddy. Kinders ! Kinders !

Hij stond in de mastkorf in den vollen dageraad, terwijl de kleinen beneden op het dek naar hem stonden op te kijken. — Daar is een eiland vooruit !

— Hoerra ! riep Dick. Hij wist wel niet heel juist wat een eiland eigenlijk voor een ding was, maar het moest in elk geval iets plezierigs wezen, want Paddy's stem klonk joolsch uit.

— Land, no ! riep Paddy, afzaalend. Kom maar eens kijken ! Kom maar eens kijken !

Hij stond boven op de balken en tilde Emmeline op in zijne armen. Zelfs van deze kleine verhevenheid boven het water kon zij iets bespeuren van nog onbepaalde kleur — groen leek het wel — aan den gezichtrinder.

Het was niet recht vooruit, maar aan stuurboordszijde. Zoodra ook Dick gekeken had en zijne teleurstelling had geuit over het weinige dat er was te zien, begon Paddy aanstalten te maken om het schip te verlaten. Eigenlijk nu eerst, nu er land in het zicht was scheen hij pas recht het lachwekkige van den toestand op het wrak te breeden.

Hij gaf aanstoj aan de kinderen wat b schuit en sardinen, en toen zelf met eene beschuit in de hand, draafde hij over het dek, om alles bijeen te rapen en in de jol te smijten. De rol gestreept flanel, al de oude kleederen, eene naaidoos, zooals zeelui wel gebruiken, een halve zak aardappels, eenige stukken timmermans gereedschap, de kostbare rol tabak en nog een heelen hoop andere dingen scheepte hij in, zoodat de kleine jol ettelijke strepen dieper in het water lag. Natuurlijk vergat hij ook het tonneije water, de scheepsbeschuit en de bikken niet. Zoodra dit alles behoorlijk gestouwd en geladen was, ging hij naar voren bij de kinderen op den boeg, om nog eens van het eiland pootshoogte te nemen.

Het was gedurende 't met overladen bestede uur merkbaar nader gekomen, en ook nog meer naar rechts — waaruit al te leiden viel dat de brik door eene tam-lijk snelle strooming werd voortgestuwd, en dat zij langs 't eiland voorbij zou drijven, op een afstand van twee mijlen ongeveer. Het was dus waarlijk een geluk, dat zij de jol nog ter beschikking hadden.

— De zee is er heelemaal om heen, zegde Emmeline, naar het eiland staren I, waarop nu het groen van boomen al zichtbaarder werd.

— Gaan we er naar toe, Paddy ? vroeg Dick, die zich de oogen uitkeek.

— Wis en zeker ! zegde Button. Ik zou niet graag mankeeren, hoor ! Tegen den middag hopen we er aan wal te stappen — en misschien al vroeger, kleine man !

VI

De wind schoot krachtiger uit en blies van het eiland, alsof het eiland zijn best deed om de schipbreukelingen weg te blazen. O, wat een frische en geurige bries was het ! Alle soorten van tropische heertijkheden hadden hare geuren er in vereenigd tot een bouquet.

— Riek toch ! zegde Emmeline, hare kleine neusvlengels spannend. Dit is het wat ik gisteren avond rook, maar nu is 't veel sterker.

De laatste bepaling aan boord van de *Northumberland* had voor het schip eene positie aangetoond ten zuidoosten van den Marquesas-archipel. Blijkbaar dus was dit een van die kleine, verloren eilandjes, die hier en daar zuidelijk en oostelijk van deze groep gelegen zijn, de eenzaamste en schoonste eilandjes ter wereld.

Terwijl zij staarden, groeide het op ben aan, en tegelijk schoof het nog meer naar rechts. Het was beuvelig en groen, hoewel de boomen nog niet duidelijk te onderscheiden waren. Het groen was hier donkerder, daar lichter. Een ring van zuiver wit marmer scheen het te omzoomen. Dit was het zeeschuim, brekend op het omringende rif van koraal.

Na wederom een uur teekenden zich duidelijk de pluimen van kokospalmen, en de oude zeeman oordeelde 't nu tijd om het wrak te verlaten. Hij tilde Emmeline, met hare schatten onder den arm, over de verschansing en zette haar op de stuurbank. Vervolgens Dick. In een omzien was de jol losgemaakt, de kleine mast ingezet, de *Sheanandoah* verlaten, om alleen hare geleiminzinige reis voort te zetten naar de willekeur van wateren en winden.

— De vaart met naar het eiland, Paddy, zegde Dick, toen de oude man den boeg van het vaartuigje rechts wendde.

— Houd u maar stil, jongeheertje, en leer uwe grootmoeder geen kousen stoppen, gaf Paddy ten antwoord. Hoe de duivel denkt ge dat ik 't land zal halen als ik geen rekenschap houd met den stroom ?

Hij roeide wat hij roeien kon. Maar zijn hart was niet gerust.... Als het eiland eens bewoond was ? Paddy kende het volkje van de Marquesas en van Samoa. Dat waren goede menschen. Maar hij wist dat er op sommige Zuidzee-eilanden ook slechte menschen woonden, kannibalen zelfs, die hunne evenmensten plachten op te eten.

Evenwel, hij moest het er op wagen. De keus stond hier tusschen dit eiland en de diepe zee, en dan was toch het eiland licht nog beter. Hij hoopte er dus het beste van. Zijn zeemansoog had van het dek der brik reeds eene opening ontdekt in het rif, en daarop hield hij nu aan. Het donderen van de branding tegen het rif werd by het naderen al sterker

Emmeline, met hare pop en haar pakje op den schoot, zat stil voor zich heen te staren. Zelfs onder den heerlijken zonneschijn, ondanks de groene pluimen der kokospalmen daargunds had de aanblik van het eiland voor haar iets beangstigends. Een wit, eenzaam strand, waartegen de golven rolden en tuimelden, de meeuwen al schreeuwen te rondfladderden — en over alles heen het donderen van de branding.

Eensklaps werd de opening zichtbaar, en daar achter eene gladheid van rustig blauw water. Paddy Button knikte de kinderen toe, alsof hij zeggen wilde : Ziet ge wel dat ik het goed heb gemikt ?... En de zee werd al woeiger, de branding al luider — maar ook de opening al breeder. Gelukkig was het vloed-tij. Het woelde om de koralaspitsen heen en stroomde in de lagune. Het sleurde ons ook de kleine jol mee op zijnen sterken rug naar binnen. De meeuwen zwierden al krassend er om heen, als verbaasd en geergerd over dit vreemde bezoek. Het bootjezwaaide en stampte. Dick schreeuwde van opgewondenheid en Emmeline kneep hare oogen dicht.

Toen, alsof er eene deur snel en zacht gesloten was, werd het geluid van de branding eensklaps zwakker. De jol dreef rustig in glad water en Emmeline opende hare oogen en zag zacht zeil in Wonderland.

Aan weerskanten lag eene breede ruimte van blauw water, kalm bijna als een meer, sallier en ultramarijn, en zoo helder, en zoo klaar, dat men vademen diep de koralaklakken kon zien, en de schellen der zwemmende visschen, en zelfs de schaduwen daarvan op den blanken strandbodem. Voorwaarts besproeide dit water een wit strand, waarop kokospalmen wuiden en ritselden in het briesje. En toen de roeier zijne riemen rusten liet, rees er plotseling uit de pannoppen een ganschie zwerm van blauwe vogels en toog gelaidloos, als een wolkje van blauwen rook naar boomtoppen van 't hoogere land daarginds.

— Kijk ! schreeuwde Dick, die voortdurend met zijn neus over boord lag — kijk die vischen !

— Meneer Button, riep Emmeline, waar zijn we ?

— Ik wilde dat ik het wist, mijn lammetje. Maar we hadden wel erger kunnen behalen, antwoordde de oude man, rondkijkend over de blauwe en kalme kreek van 't rif achterwaarts tot den witten oever voorwaarts.

Aan weerskanten stonden de kokospalmen als twee regimenten, hun eigen spiegelbeeld bekijkend in den plas. Daar achter, op zijdend land, bedegen met de palmen zich de broodboomen, de muitinne-appelen en de wilde wingerd.

Maar de ziel van het alles, het onbeschrijfelijke van dat beeld van spiegelende palmen en blauw water en koraalwit en hemel, dat was 't ... et licht. Daar buiten op zee was het licht zoo fel verbijsterend, wreed. Het werd door niets getemperd, werd eindeloos wijd weerkaatst tusschen het stralende uitspannel en den flikkerenden oceaan. Maar hier maakte het de lucht tot een kristal, waardoor de aanschouwer de lieflelijkheid zag van het land en het rif, het groen der palmen, het wit van het koraal, de zwierende meeuwen, de blauwe lagune — alles scherp geteekend en schel gekleurd — maar teeder toch en schoon, verrukkelijk schoon, als verheerlijkt door den geest van den eeuwigen morgenstond, van eeuwige blijdschap en eeuwige jeugd.

Terwijl de roeier het bootje stuwde naar den oever, zag noch hij noch de kinderen achterwaarts, nabij de opening in het rif, een zekere iets, dat voor een oogenblik de vredige schoonheid van het beeld kwam boonen, en toen verdween. Iets als een kleine driehoek van donker doek, die even rimpelde door het water en toen onderzonk. Iets dat verscheen en verdween als een booze gedachte.

Het strand was spoedig bereikt. Button stapte over boord tot aan de knieën in het water, terwijl Dick over den boeg krabbelde en op den wal sprong.

— Beetpakken, en halen ! kommandeerde Paddy. Hailo hoep ! Nog een eindje ! Hoep !... Zoo ! Nu zit ze hoog en droog.

Hij nam Emmeline in de armen en droeg haar op het zand. Dick, dol van plezier, rende heen en weer als een hond die uit het water komt. Button droeg de lading uit de jol op het droge, witte zand ; en Emmeline stond daar met hare pop en haar pakje, rondkijkend naar de dingen om haar heen met een wondervreemd gevoel, alsof zij nog niet wist wat er van te denken of te gelooven.

Zij wist nietbeter of dit alles behoorde zoo heel gewoon bij eene zeereis. Paddy's manier was er ook geheel op berekend geweest om de kinderen niet te verschrikken ; en ook het kalme, zonnige weder had het zijne daartoe gedaan. Maar in den grond van haar hartje lag toch het vermoeden, dat niet alles in orde was. Het haastige vertrek van het schip, de mist in welken naar oom verdwenen was, dit alles en nog andere dingen, zij roelde het wel, was toen niet in den haak. Maar zij zegde niets.

(t Vervolgt.)